

ΠΟΛΥΧΡΗΣΤΙΑ ΤΗΣ ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ.

ΓΙΝ τὰς θερμάς καὶ εὐκράτους χώρας τῆς γῆς, εὐρίσκουσι τερπνὴν κατοικίαν οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ἄλογα ζῶα, καὶ θαυσιὰν ἑραπείαν ὄλων τῶν χρεῖων καὶ ἐπιθυμιῶν αὐτῶν· ἀλλ' ὅπου ὁ χειμῶν ἔρχεται μετ' ἑρμωκρασίαν κάτω τοῦ σημείου, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ παγώνει, ἡ σκηνὴ μεταβάλλεται ἐξ ὀλοκλήρου. Τότε ἡ γῆ μετὰ τῶν ὑδάτων αὐτῆς ταχέως ἐνδύεται μετ' ἁγία καὶ μετὰ πᾶγον, τὰ δένδρα καὶ οἱ θάμνοι γίνονται ἀφυλλα, φαινόμενα πανταχοῦ ὡς μαραμμένα σκελετὰ, — ἀναρίθμητα πλήθη ζώων, εἴτε διὰ τὸ ὀρμὴν φύχος, εἴτε δι' ἑλλειψιν τροφῆς, χάνονται εἰς τὴν χιόνα, — ἡ φύσις φαίνεται ἀποθνήσκουσα ἢ νεκρά. Τὸ ἀνάπαλιν συμβαίνει ὅταν ἐπιστρέψῃ τὸ ἔαρ, τουτέστιν ὅταν ἐπιστρέψῃ ἡ θερμότης. Ἡ γῆ πάλιν γυμνοῦται καὶ μαλακύνεται, οἱ ποταμοὶ ῥέουσιν, αἱ λίμναι καθίστανται πάλιν ὑγρά κάτοπτρα, αἱ θερμαὶ βροχαὶ περιθάλλουσι τὴν βλάστησιν, ἧτις πανταχοῦ καλύπτει τὸ ἔδαφος μετὰ κάλλος καὶ ἀφθονίαν. Ὁ πρὸ μικροῦ ἀδρανῆς ἄνθρωπος ἀνακαλεῖται εἰς πολλὰ χρέη· οἱ δι' ὕδατος τροχοὶ αὐτοῦ πανταχοῦ ἐνεργοῦσιν, αἱ λέμβοι τοῦ εἶναι πάλιν ἐπὶ τῶν διωρῶν καὶ ῥυάκων, οἱ πολυάσχολοι στόλοι τῆς ἐμπορίας ἐξέρχονται εἰς τὸ πέλαγος· τὰ πτηνὰ πληροῦσι παμπληθεῖ τὸν οὐρανόν, καὶ οἱ ἰχθύες ὡσαύτως τὰ ὕδατα, καὶ πᾶν μέρος τῆς γῆς βρῦει ἀπὸ ζωῆν καὶ εὐφροσύνην. Πολλοὶ θεωροῦσι τὰς μεταβολὰς ταύτας τοῦ καιροῦ ὡς ἂν ὁμοιάζον τὰς ἐκ διαδοχῆς θέσεις περιστροφόμενου τροχοῦ, ἐξ ὧν ἡ μία ἀναγκαίως ἐπιφέρει τὴν ἄλλην· μὴ στοχαζόμενοι ὅτι ἡ ἀπλή περιστασις τῆς μεταβολῆς τῆς θερμωκρασίας προξενεῖ ἅπαντα. Ἄλλ' ἂν τὸ φύχος τοῦ χειμῶνος ἔλθῃ παραπολὺ πρῶίμα, ἐπιφέρει ἀνελλιπῶς τὴν χειμερινὴν πρόσοψιν, καὶ ἂν ἡ θερμότης ἔλθῃ πρόωρα κατὰ τὸ ἔαρ, ἐκτείνει τὴν κάλικα καὶ τὸ ἄνθος, τὰ ὅποια ἡ ἐπιστροφή τοῦ παγετοῦ θέλει ἐξάπαντος ἀφανίσει. Σπῆρος σπειρόμενος ἐν τῷ μέσω τοῦ κρυστάλλου ποτὲ δὲν ζωογονεῖται.

Καὶ περὶ κλιμάτων δέ·—αἱ γῆναι ὕλαι, αἱ συγκροτοῦσαι τὸ ἐξώτερον τῆς ἡμετέρας σφαίρας, καὶ διὰ τοῦτο ἐμβαίνουσαι εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ χώματος, δὲν διαφέρουν εἰς διάφορα πλάτη· εἰς τὸν ἰσημερινόν, φέρ' εἰπεῖν, καὶ ἐγγὺς τῶν πόλων. Ὅτι λοιπὸν κατὰ τὰς δύο θέσεις παριστάνει μεγαλητέραν διαφορὰν ἢ πρόσοψιν τῆς φύσεως παρ' ὅσην τὸ ἐτήσιον θέρος καὶ ὁ χειμῶν τοῦ αὐτοῦ τόπου, προέρχεται ἀπλῶς ἀπὸ τὴν μόνιμον τῆς θερμωκρασίας ἀνισότητά. Ἄν αὕτη δὲν ὑπῆρχε, τὰ αὐτὰ φυτὰ ἠμπόρουσαν νὰ βλαστάνωσιν εἰς ἑμπορείας τὰς θέσεις, καὶ τὰ αὐτὰ ζῶα ἠμπόρουσαν νὰ εὐρίσκωσι κατάλληλον τροφήν. Ἀλλὰ τώρα, εἰς τὴν μίαν, δηλαδὴ ὅπου ὑπάρχει ἀφθονὸς ἡ θερμότης, βλέπομεν τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα ἀδιακόπου τροπικῆς καρποφορίας· τὴν γῆν ἐσκεπασμένην μετὰ πολυποικίλα καὶ ὕλημανοῦντα φυτὰ, ἀκόμη καὶ τοὺς σκληροὺς βράχους

εὐθάλειαν περιβεβλημένους, ἴσως τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου μετὰ τοὺς πορφυροὺς αὐτοῦ βότρυας. Ἐν τῷ μέσω τῆς σκηνῆς ταύτης ἡ ζωικὴ ὑπαρξις εἶναι οὐχ ἥττον ἀφθονος, καὶ πολλὰ εἶδη ζώων ἔχουσι κάλλος ἐξαισίον. — τὰ πτηνὰ, φέρ' εἰπεῖν, μετὰ πτερὰ τόσον λαμπρὰ ὥσον τὰ στιλπνότερα τῶν ἀνθέων. Ὁ θερμὸς ἀήρ εὐωδιά ἀπὸ τὰς ἀρωματικὰς βοτάνας, — ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ νέφη ἔχουσι πολλάκις χρώματα ἐφάμιλλα τῶν τῆς Ἴριδος, καὶ οἱ ἀνθρώπιοι κάτοικοι εὐδαιμονοῦντες καλοῦσι τὸν τόπον παράδεισον. — Ὅπου δὲ ἡ θερμότης αἰετοῦ λείπει, ἔχομεν τὸ φοβερὸν θέαμα τῆς πολιτικῆς ἀκαρπίας, γυμνοὺς βράχους ἢ ὄρη, ἀντὶ εὐκάρπων ἀγρῶν· τὸ ὕδωρ πανταχοῦ σκληρὸν καὶ στερεόν, ἀνευ βροχῆς, νέφους, ἢ δρόσου, ὀλίγας κινήσεις πλὴν τῆς ἐνθεν κάκειθεν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὠθουμένης χιόνος· τὴν φυτικὴν ζωὴν μόλις ὑπάρχουσαν, καὶ τότε μόνον εἰς ἐσκεπασμένους τόπους ἀπέναντι τοῦ ἡλίου — καὶ ἀντὶ τῶν πολυειδῶν φοινίκων καὶ ἄλλων δένδρων τῆς Ἰνδίας, τῶν ὁποίων ἐν μόνον φύλλον εἶναι ἀρκετὰ πλατῶ, ὥστε νὰ καλύψῃ ἀνθρωπίνην κατοικίαν, εὐρίσκονται θάμνοι μόνον, καὶ δένδρα ἔχοντα τρίχας μάλλον παρὰ φύλλα. Τὸν δὲ χειμῶνα τῶν κλιμάτων τούτων, καθ' ὃν ὁ ἥλιος δὲν βλέπεται δι' ὀλοκλήρους τῆνας, ἐπαυξάνει τὴν φρίκην ἡ σκοτία καὶ ἡ φοβερά σιωπὴ, τὸ φύχος τὸ νάρκονον πᾶσαν ζωὴν, καὶ παγόνον καὶ αὐτὸν τὸν ὑδράργυρον — συγκροτοῦντα ὅλα ὁμοῦ σκηνὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος δύναται μὲν νὰ διαπεράσῃ ἀπὸ εὐδαιμονέστερα κλίματα, ἀλλ' ὅπου δι' ὀλίγον μόνον ἐμπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὴν προφύλαξιν τοῦ πλοίου καὶ τοῦ πυρὸς, καθὼς ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ καταβυθιστικῶν κώδωνα εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ὠκεανου. Ὅτι δὲ ἡ θερμότης μόνον ἀπαιτεῖται διὰ νὰ καταστήσῃ τὰς νῦν ἐρήμους ταύτας χώρας ὡς τὰς τερπνοτέρας τῆς γῆς, ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν νεωστὶ ἀνακαλυφθέντων ὑπὸ τὸ ἔδαφος λειψάνων ζώων καὶ φυτῶν ἅτινα πρότερον κατόικον αὐτάς, ὁμοίων ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τώρα δύναται μόνον νὰ ζῶσι πλησίον τοῦ ἰσημερινου. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ χειμῶν, ἡ ἡ προσωρινὴ ἀπουσία τῆς θερμότητος, δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὁ ἔπνος τῆς φύσεως, ἡ περὶ τοὺς πόλους μονιμωτέρα νάρκωσις ὁμοιάζει τὸν θάνατον αὐτῆς· ὅθεν δικαίως ἡ θερμότης ἐμπορεῖ νὰ λογίζεται ὡς ἡ ζωὴ ἢ ἡ ψυχὴ τοῦ παντός! Σημειωτέον πρὸς τούτοις, ὅτι ἡ θερμότης εἶναι ἡ μεγάλη ἐνεργὸς δύναμις εἰς πολυαριθμους πράξεις τῆς χημείας καὶ τῆς οἰκιακῆς οικονομίας, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς κραταιᾶς ἀτμοκινήτου μηχανῆς, ἧτις τώρα ἐκτελεῖ τὸ ἥμισυ τῆς ἐργασίας τῶν ἀνθρώπων.

ΒΛΕΠΩ ὅτι οἱ κακοὶ ἔχουσι τὸν μὲν παράδεισον ἐδῶ, τὴν δὲ κόλασιν ἐπειτα· καὶ ἐξ ἐναντίας, οἱ καλοὶ ἐδῶ μὲν ἔχουσι τὴν κόλασιν, μετὰ δὲ ταῦτα τὸν παράδεισον. Ὁ πλούσιος εἶχε τὰ ἀγαθὰ του εἰς ταύτην τὴν ζωὴν, καὶ ὁ Λάξαρὸς τὰ δεινὰ· ἀλλὰ τώρα ὁ Λάξαρὸς ἀναπαύεται, καὶ ὁ πλούσιος βρασιάνεται. Ἐγὼ λοιπὸν δὲν θέλω φθονῆσαι τὴν εὐτυχίαν τοῦ κακοῦ, οὐδὲ θέλω σκανδαλισθῆν εἰς τὴν θλίψιν τοῦ δικαίου.